

Identificació dels expedients

Informe relatiu a la proposta d'adquisició de les obres *Neoforma a-15* de Lluís Bosch de l'any 1963; *Sense títol* de Josep Guinovart, de 1963; *Informalista 2* d'Amèlia Riera de 1960 i *Sense títol* de Modest Cuixart de 1960, incloses en la línia d'Art de Postguerra i segones avantguardes.

1. Neoforma A-15

Fitxa del bé

Objecte: Pintura
Títol: *Neoforma a-15*
Autor: Lluís Bosch
Datació: 1963
Tècnica: Tècnica mixta sobre tela
Mesures: 81 x 100 cm
Signada al revers

Import sense IVA: 8.000,00€
Tipus d'IVA: exempt (venda com a particular)
Import final: 8.000,00€

Antecedents

1. La línia d'adquisicions d'Art de Postguerra i segones avantguardes es crea amb l'objectiu de reforçar la Col·lecció Nacional i constituir un relat que emmarqui l'art contemporani històric i patrimonial d'artistes catalans/es o artistes vinculats/des amb Catalunya del període comprés, essencialment, entre els anys quaranta i els anys setanta del segle passat. L'objectiu és reforçar les col·leccions dels museus, sense deixar de banda el discurs coherent de la Col·lecció Nacional
2. L'any 2023 es va obrir aquesta línia sense convocatòria pública i és l'any 2024 en que es decideix obrir una convocatòria pública i que s'ha mantingut en el mateix format aquest any 2025. La convocatòria té l'objectiu que els particulars o col·leccionistes propietaris d'obres d'art, artistes, galeries d'art, centres d'art, centres de creació i producció de Catalunya i els museus puguin proposar l'adquisició d'obres que han de formar part de la Col·lecció Nacional.
3. S'han fet diverses reunions amb els membres del grup de treball d'aquesta línia d'adquisició els quals finalment han aprovat la proposta d'adquisició de l'obra *Neoforma a-15* de Lluís Bosch de l'any 1963, i s'inicia la tramitació perquè s'informi la seva adquisició en la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya.

Descripció del bé

Neoforma a-15 és un exemple representatiu de les també anomenades neoformes de l'artista Lluís Bosch i que va treballar l'any 1962 fent una fusió d'allò informal i d'allò estructural. L'artista va treballar en el que ell mateix va anomenar com "integració formal" en que buscava una projecció poètica entre els espais i les formes a través d'una innovació en el sentit de l'ordre que es conformava amb taques independitzades i formacions geomètriques que queden suspeses en el buit. Per una banda les gammes cromàtiques eren intenses i arriscades com a contrapunt a la contenció formal; per l'altra, malgrat l'ús de formes geomètriques essencials com

quadrats o rectangles, l'artista en deformava els contorns trencant el paper o estripant la tela derivant en una descomposició morfològica.

Bosch va voler establir aquests nous principis d'ordre, una renovació que tenia com a base l'ús de tècniques com el collage sobre materials com draps i papers arrugats amb taques independents, que s'organitzaven en formes geomètriques combinades en un espai buit i obert i en associacions d'espais organitzats. Amb aquest ordre renovat Bosch cerca un sentit de puresa i poesia de cada element: les línies, el color i la relació entre l'espai i les formes.

L'artista

Lluís Bosch i Cruaños (Sant Feliu de Guíxols, 1929- Barcelona, 2019) va començar la seva trajectòria artística a principis dels anys 50 coincidint amb el període en que la pintura es portava als límits de la llibertat creadora en moviments com l'informalisme i l'abstracció. Bosch va tenir una gran influència d'artistes tant internacionals com Kandinsky o Klee com nacionals com Miró i Tàpies i en la seva evolució professional es va interessar per l'espacialisme de Fontana i per l'estructuralisme de Mondrian. L'any 1954 va treballar en dibuixos de petit format amb punts, línies i figures geomètriques. Més endavant entre el 1958 i el 1960 es comença a expressar amb llenguatge primari de la matèria amb densitat, amb obres tancades i abruptes però on hi comencen a aparèixer alguns esquemes geomètrics.

És ja al 1962 que Bosch connecta aquesta geometria amb l'informalisme amb les *neoformes*, en la recerca de l'artista de trobar noves vies integrant aquestes formes geomètriques deformades en espais neutres. També usava un llenguatge més especialista i taxatista, afegint taques, gestos, formes dinàmiques i inestables que es converteixen en signes i color dins la superfície. Aquest mateix any va publicar un escrit titulat *Teoria para lo románico*.

Lluís Bosch va formar part del moviment nascut als anys seixanta que, amb l'auge de l'informalisme volia defensar el llenguatge abstracte. Aquest moviment, el grup del Circle d'Art d'Avui, format per altres artistes com Carles Mensa o Amèlia Riera i del qual en va ser secretari. Aquest grup va servir per situar-se en el marc internacional i on ell també hi va participar com el 17 de març de 1962 quan es va fer la mostra *Primer Cicle d'Art d'Avui*. També van promoure altres iniciatives com les Mostres d'Art Nou (MAN) que van durar fins al 1976. El 1968 va ser membre fundador de l'equip Mostra i va ser membre societatari dels Salons de Maig de Barcelona on hi va participar en diverses edicions. La seva alternança entre activitat creativa i la promoció artística el va portar a ocupar un càrrec de tècnic a la Fundació Joan Miró de Barcelona i també va ser crític d'art al setmanari Ancora de Sant Feliu de Guíxols.

Bosch va exposar a diverses galeries com la Galeria Velasco de Barcelona el 1959, diverses col·leccions nacionals el 1960 i col·lectivament com a *Art Espagnol Contemporain*. A la Galeria Kasper de Lausana també hi va exposar i de fet va formar part de la seva Nouvelle Ecole Européenne on va participar en la representació espanyola de la VI Biennial de São Paulo.

Valoració final

L'aportació d'aquesta obra a la Col·lecció Nacional, suposa la possibilitat de tenir l'obra d'un home artista i que és un exemple excel·lent de les *neoformes* i que va tenir una participació molt intensa en la promoció artística i en el moviment informalista a Catalunya, que encaixa perfectament amb el relat museogràfic del

període de postguerra. La destinació més indicada per ser dipositada és el Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

2. Sense títol

Fitxa del bé

Títol: *Sense títol*
Autor: Josep Guinovart
Datació: 1963
Tècnica: Tècnica mixta sobre tàblex
Mesures: 67,5 x 60,5 cm
Signada al revers

Import sense IVA: 8.000,00€
Tipus d'IVA: exempt (venda com a particular)
Import final: 8.000,00€

Antecedents

4. La línia d'adquisicions d'Art de Postguerra i segones avantguardes es crea amb l'objectiu de reforçar la Col·lecció Nacional i constituir un relat que emmarqui l'art contemporani històric i patrimonial d'artistes catalans/es o artistes vinculats/des amb Catalunya del període comprés, essencialment, entre els anys quaranta i els anys setanta del segle passat. L'objectiu és reforçar les col·leccions dels museus, sense deixar de banda el discurs coherent de la Col·lecció Nacional
5. L'any 2023 es va obrir aquesta línia sense convocatòria pública i és l'any 2024 en que es decideix obrir una convocatòria pública i que s'ha mantingut en el mateix format aquest any 2025, amb l'objectiu que els particulars o col·leccionistes propietaris d'obres d'art, artistes, galeries d'art, centres d'art, centres de creació i producció de Catalunya i els museus puguin proposar l'adquisició d'obres que han de formar part de la Col·lecció Nacional.
6. S'han fet diverses reunions amb els membres del grup de treball d'aquesta línia d'adquisició els quals finalment han aprovat la proposta d'adquisició de l'obra *Sense títol* de Josep Guinovart de l'any 1963, i s'inicia la tramitació perquè s'informi la seva adquisició en la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya.

Descripció del bé

Sense títol és una obra significativa de l'escassa producció informalista dels anys seixanta de Guinovart. L'artista experimenta a través de la descoberta de materials i objectes reals, en un treball de superposició d'elements en forma de collage, teles i papers, sobre una placa de fusta que ha estat prèviament perforada. L'interès d'aquesta obra de Josep Guinovart rau en el rotund tractament de la matèria, exercici referent de l'informalisme, mentre que es treballa la superfície a nivell d'un espacialisme que té influències més internacionals com les de Lucio Fontana, establint un diàleg entre la bidimensionalitat i l'espai que la circumda.

És una obra significativa de la sèrie informalista de Josep Guinovart que es troba reproduïda al llibre de Josep Corredor-Matheos: *Guinovart El arte en libertad* de l'any

1981 en que es presenten algunes peces d'aquesta època, resultat dels anys previs en que l'artista es va anar introduint en les corrents abstractes, bolcant-se en totes les possibilitats que l'espai li ofería treballant sobre la matèria amb talls, perforacions, relleus o grafismes. Aquesta obra ha estat exposada aquest any 2025 a la Fundació Espai Guinovart d'Agramunt a l'exposició Guinovart versus Clavé. De la tradició a l'avantguarda.

L'artista

Josep Guinovart (Barcelona, 1927-2007) va realitzar els seus estudis a l'Escola de la Llotja i inicia la seva carrera artística dins el corrent figuratiu, com era habitual en els artistes adscrits a l'informalisme, en el qual s'hi a mantenir fins l'any 1958. És a partir d'aquest any en què Guinovart comença a experimentar amb la transformació de diferents materials, primordialment la fusta el paper i els teixits. És per tant, als inicis de la dècada dels anys seixanta quan assoleix la màxima plenitud de la seva obra, caracteritzada per una complexitat tècnica i una gamma cromàtica fosca i apagada.

Guinovart viatja a Madrid on entra en contacte amb els creadors de la Escuela de Vallecas Benjamín Palencia i Alberto Sánchez, l'obra dels quals serà una gran influència en la seva etapa inicial, juntament amb Miró i el llegat romànic català. L'obra primerenca de l'artista és afí al realisme expressionista i té l'objectiu de denunciar la realitat social del moment. Va poder realitzar la seva primera exposició el 1948 a les Galeries Syra de Barcelona i va participar al III Saló d'Octubre de les Galeries Laietanes el 1950. Més endavant al 1952, s'incorpora al Cercle Maillol de l'Institut Francès de Barcelona i és allà on obté una beca del govern francès per estudiar a París on ampliarà els seus horitzons artístics. L'any 1955 grup Taüll, juntament amb Cuixart, Jordi, Muxart, Tàpies i Tharrats.

Al llarg dels anys cinquanta realitza murals, escenografies i vestuaris per a obres de teatre, il·lustracions i dissenys de cartells, col·laborant en publicacions com ara *Dau al Set* i *Revista*. Durant aquesta dècada participa en nombroses biennals d'art contemporani com la I Biennial hispanoamericana de Madrid el 1951. També participa en varies mostres col·lectives nacionals i internacionals com *Arte espanyol actual* a Santiago de Xile, 1953 o *Cinco artistas de las escuelas de Barcelona* a Madrid, Màlaga i Bilbao, el 1963. L'any 1994 es va inaugurar la seu de la seva fundació a Agramunt: L'Espai Guinovart.

Entre els seus reconeixements, cal destacar el Premi Ciutat de Barcelona d'Arts Plàstiques (1981 i 1984), el Premio Nacional de Artes Plásticas del Ministeri de Cultura (1982), La Creu de Sant Jordi (1984), atorgada per la Generalitat de Catalunya, el títol de Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres (1985), atorgat pel govern francès i el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya (1990).

Valoració final

L'aportació d'aquesta obra per part de la Col·lecció Nacional, suposa la possibilitat de tenir una obra de gran qualitat d'un dels períodes més rellevants de la trajectòria de l'artista i del qual el Museu d'Art Jaume Morera no en té representació tot i que va ser un gran referent en els corrents abstractes i l'informalisme.

3. Informalista 2

Fitxa del bé

Objecte: Pintura
Títol: *Informalista 2*
Autor: Amèlia Riera
Datació: c. 1960
Tècnica: Tècnica mixta sobre tela
Mesures: 73 x 100 cm
Signada al revers

Import sense IVA: 12.000,00€
Tipus d'IVA: exempt (venda com a particular)
Import final: 12.000,00€

Antecedents

7. La línia d'adquisicions d'Art de Postguerra i segones avantguardes es crea amb l'objectiu de reforçar la Col·lecció Nacional i constituir un relat que emmarqui l'art contemporani històric i patrimonial d'artistes catalans/es o artistes vinculats/des amb Catalunya del període comprés, essencialment, entre els anys quaranta i els anys setanta del segle passat. L'objectiu és reforçar les col·leccions dels museus, sense deixar de banda el discurs coherent de la Col·lecció Nacional
8. L'any 2023 es va obrir aquesta línia sense convocatòria i és l'any 2024 en que es decideix obrir una convocatòria pública i que s'ha mantingut en el mateix format aquest any 2025, amb l'objectiu que els particulars o col·leccionistes propietaris d'obres d'art, artistes, galeries d'art, centres d'art, centres de creació i producció de Catalunya i els museus puguin proposar l'adquisició d'obres que han de formar part de la Col·lecció Nacional.
9. S'han fet diverses reunions amb els membres del grup de treball d'aquesta línia d'adquisició els quals finalment han aprovat la proposta d'adquisició de l'obra *Informalista 2* d'Amèlia Riera de *circa* l'any 1960, i s'inicia la tramitació perquè s'informi la seva adquisició en la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya.

Descripció del bé

Informalista 2 és una de les obra inèdita de la qual no hi ha constància que s'hagi exposat. És una de les obres més representatives de l'etapa informalista de l'artista Amèlia Riera i forma part del període que J.E Cirlot va anomenar "pintura límit" i que malgrat durar tan sols 4 anys, va ser la gènesi de la resta de la seva obra. Sobre una superfície densa Riera experimenta amb les possibilitats expressives a través de tècniques habituals en l'informalisme com podien ser el *grattage* o el *collage*, però amb consciència de l'espai i dotant-les d'estructura i ordre constructiu.

L'època d'*Informalista 2* és una època fosca i de caire tenebrós i destructor en què l'artista treballa amb peces pràcticament monocromes que l'artista il·lumina amb deixos de llum que sobren en les ombrívols zones matèriques. És una pintura en què sobre la concentració d'una substància única les línies, l'estructura o les esquerdes modulen l'obscuritat.

L'artista

Amèlia Riera (Barcelona, 1934-2019) és una artista catalana que va tenir una gran activitat en la societat artística de l'època. Es va agrupar amb altres artistes com Carles Mensa, Carles Planell, Lluís Bosch, Owe Pellsjö i Joan Vilacasas, amb qui va presentar importants mostres tant nacionals com internacionals. L'any 1962 va ser cofundadora del Cicle d'Art d'Avui (1962-1964) i del Premi Internacional de Dibuix Joan Miró. Aquest mateix any, Riera va impulsar el *Salón Femenino de Arte Actual* (1962-1971) amb l'objectiu de reivindicar i visibilitzar l'art creat per dones en el que també hi va participar com a artista en diferents edicions i on va obtenir el Primer Premi del IX Saló. A més, va participar les MAN (Mostres d'Art Nou, 1964-1976) i va participar en els VI i VII Saló de Maig.

El període informalista d'Amèlia Riera va ser de curta durada entre els anys 1961 i 1964 que va ser l'impulsor de la seva obra posterior, evolucionant cap a un art més intimista i simbòlic. La seva primera exposició va ser a la Sala Belarte de Barcelona l'any 1963 ja a les acaballes de la seva època informalista i de fet l'any 1990 va ser l'única artista femenina seleccionada per a l'exposició Informalisme a Catalunya al Centre d'Art Santa Mònica. Va participar en importants mostres col·lectives, entre d'altres: Cinco Artistas de la Escuela de Barcelona (Sala Amadis, Madrid, 1963); 9 artistes de Barcelona (Galerie Pierre, Estocolm, 1964); Abstractos catalanes (Barcelona, 1964); 10 Fran Barcelona, Och Valencia. (Museus Norrköping, Örebro, Linköping, Eskilstuna, Kalstad i Jönköping (Suècia), 1966) i Espagne. Jeune peinture contemporaine (Musée des Augustins, Tolosa, 1966).

Amèlia Riera va guanyar el Premi Nacional de Cultura l'any 2015, en que la Generalitat de Catalunya va reconèixer la seva excel·lent trajectòria artística i va ser nomenada membre d'honor de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi el 2016. El seu reconeixement artístic l'ha portat a ser una de les artistes seleccionades per l'exposició que el MNAC té prevista aquest any, sobre el paper de la dona en el camp artístic, emocional i polític juntament amb altres artistes com Aurora Altisent, Montserrat Gudiol o Ana Lentsch.

Valoració final

L'aportació d'aquesta obra a la Col·lecció Nacional, suposa la possibilitat de tenir l'obra inèdita d'una dona artista que representa un dels períodes més rellevants de la seva trajectòria professional i de l'art català i l'informalisme dels anys seixanta, un període que ja forma part de la història de l'art i que encaixa perfectament amb el període de postguerra i segones avantguardes. El museu dipositari serà informat més endavant.

4. Sense títol

Identificació de l'expedient

Fitxa del bé

Títol: *Sense títol*
Autor: Modest Cuixart
Datació: 1960
Tècnica: Tècnica mixta sobre tela
Mesures: 92 x 72 cm
Signat a l'angle inferior esquerre

Import sense IVA: 18.000,00 €
Tipus d'IVA: exempt (venda com a particular)
Import amb IVA: 18.000,00 €

Antecedents

10. La línia d'adquisicions d'art de Postguerra i segones avantguardes es crea amb l'objectiu de reforçar la Col·lecció Nacional i constituir un relat que emmarqui l'art contemporani històric i patrimonial d'artistes catalans/es o artistes vinculats/des amb Catalunya del període comprés, essencialment, entre els anys quaranta i els anys setanta del segle passat. L'objectiu és reforçar les col·leccions dels museus, sense deixar de banda el discurs coherent de la Col·lecció Nacional
11. L'any 2023 es va obrir aquesta línia sense convocatòria pública i és l'any 2024 en que es decideix obrir una convocatòria pública i que s'ha mantingut en el mateix format aquest any 2025, amb l'objectiu que els particulars o col·leccionistes propietaris d'obres d'art, artistes, galeries d'art, centres d'art, centres de creació i producció de Catalunya i els museus puguin proposar l'adquisició d'obres que han de formar part de la Col·lecció Nacional.
12. S'han fet diverses reunions amb els membres del grup de treball d'aquesta línia d'adquisició els quals finalment han aprovat la proposta d'adquisició de l'obra de Modest Cuixart, *Sense títol*, de l'any 1960, i s'inicia la tramitació perquè s'informi la seva adquisició en la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya.

Descripció del bé

Sense títol és una obra rellevant en la trajectòria artística de Modest Cuixart, ja que forma part de la seva etapa informal que es perllongarà fins a l'any 1963. En aquest període de la seva carrera Cuixart experimenta amb textures, relleus i nous materials com pigments d'or, argent o emulsions metàl·liques a més de noves tècniques com la del degoteig que podem apreciar en la peça proposada. A més de

l'experimentació de tècniques i materials, l'etapa informalista de Cuixart es caracteritza pels elements com punts, cercles o línies que creen un teixit compacte de rotunda plasticitat.

A través de la matèria barrejada que es troba en l'espai obert de la tela, des de sorres, ciment, llimadures, pólvores que s'entremescen amb materials de desfeta com tubs, cordes, draps o fragments de fusta estellada, l'artista parla de les entranyes més profundes de l'ésser humà. Els fons negres i les imatges torbadores són de les més poètiques produïdes per l'abstracció i l'informalisme a Catalunya.

L'artista

Modest Cuixart (Barcelona, 1925- Palamós, 2007) va iniciar els seus estudis en medicina el 1944 per tradició familiar, però la va abandonar al cap de dos anys per poder dedicar-se de ple a la pintura. Amb el seu cosí Antoni Tàpies van moure's en cercles artístics i van conèixer Joan Brossa, Joan Ponç, Arnau Puig i Joan Tharrats amb qui van fundar la revista *Dau al Set* el 1948.

A França va impregnar-se de l'art d'artistes com Dubuffet i de Fautrier el 1950 gràcies a la beca obtinguda de l'Institut Francès i més endavant el 1951 va conèixer Marcel Michaud a Lió que el va posar en contacte amb l'avantguarda i és en aquesta ciutat on la pintura de Cuixart farà un gir i es decantarà per una abstracció matèrica de tendència informalista. A Lió exposa a la galeria de Michaud i coneix a l'artista parisenc René Drouin. En aquest període de canvi va fundar el grup Taüll, juntament amb altres set joves artistes catalans: Joan Josep Tharrats, Marc Aleu, Jaume Muxart, Antoni Tàpies, Jordi Mercadé, Modest Cuixart i Josep Guinovart. L'any 1955 trenca totalment amb la figuració i inicia l'experimentació informal que es perllonga fins al 1963.

Al llarg del seu període més abstracte Cuixart va participar en exposicions i va ser reconegut amb diferents premis. A Madrid va participar en l'exposició *Abstractos Catalanes* a la Galeria Fernando Fe el 1957 i a Lió a la Galeria Folklore a *Homenatge a Michel Michaud*. Va guanyar el Premi Torres García de la Cámara Barcelonesa de Arte Actual i després de la seva visita a Picasso a Cannes, el conviden a participar en el XXIX Bienal de Venècia, fet que farà que la seva carrera es col·loqui en el marc internacional, realitzant la seva primera exposició a París, dedicada a Cirlot. És el 1959 quan assoleix el màxim reconeixement internacional obtenint el Primer Premi Internacional de Pintura de la V Biennal de São Paulo i el Premi de Pintura Abstracta de Lausana. El mateix any André Breton l'inclou en l'exposició surrealista internacional *E.R.O.S.* amb Marcel Duchamp. Cal destacar la impactant sèrie *Nens sense nom*, que va exposar a la Galeria René Metras i simbolitzaven les víctimes innocents de les guerres.

L'any 1983 rep la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i el 1999 la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts del Ministeri de Cultura. Aquest any 2025 se celebra el centenari del seu naixement en un programa expositiu i d'activitats al Museu MORERA de Lleida.

Valoració final

L'aportació d'aquesta obra a la Col·lecció Nacional, suposa la possibilitat d'enriquir la col·lecció consolidant el reconeixement d'una figura cabdal de l'art català de postguerra, en una etapa de l'artista que té poca representació en la Col·lecció, i

deixar testimoni d'un període que forma part de la història de l'art. La destinació més indicada per ser dipositada és el Museu d'Art Jaume Morera.

	Vist i plau
Marina Peris Betlloch	Sonia Blasco Andaluz
Tècnica del servei de Museus i Protecció de Béns Mobles	Cap del servei de Museus i Protecció de Béns Mobles